

... számu rendeletével a szóbanforgó gépeknek külföldről való behozatalát nem vámmentesen engedélyezte, hanem kifejezetten a szabályszerű vámilleték lefizetése mellett, de a vámoknak más törvényes fizetési eszközökben, mint aranyban történő befizetése esetén vámfelpenz fizetése nélkül engedte meg és így a panaszos, az 1921:XXXIX. t.-c. 38. §-a alapján, jogosan nem igényelheti a vámköteles árunak külföldről-történt behozatala után a vámmal együtt lerótt általános forgalmi adó visszatérítését azon a címen, hogy a vámfelpenz, tehát az aranyban megállapított vámnak egyrésze elengedett, hiszen ez csupán kivételes kedvezményként — a behozott áru vámköteles voltának kifejezett fenntartása mellett — történt, tehát a behozott áru vámköteles és így egyben forgalmi adóköteles volta meg nem szűnt.

A bizományi díj és a bizományos által elszámolt költségek a megbízót terhelő forgalmi adó alapjából: az eladási árból nem vonhatók le. (Közigazgatási Biróság 11.041/1926. P. sz.) A panaszos bizományos útján a maga részéről előre kikötött egységáruk alapján gabonát adott el, de a forgalmi adót nem a bizományos által megszabott egységáraknak megfelelően elszámolt teljes eladásiár után róttta le, hanem abból levonásba hozta a bizományosnak fizetett díjat és egyéb, az eladással kapcsolatos költségeket és pedig azon a címen, hogy ezek a megszabott árból már a bizományos által levonattak és így hozzá tényleg nem folytak be, tehát az ő üzleti bevételét nem alkották. E levont összegek után pótlólag forgalmi adó ellen irányuló panasznak helyt adni nem lehetett a következő okokból: A nemvítés tényállás szerint a panaszos előre megszabott egységáruk alapján bocsátotta a gabonát a bizományos rendelkezésére bizományi eladási céljából, tehát a bizományos által a maga nevében ugyan, de tulajdonképpen a megbízó eladásaként eszközölt áruszállításnál ellenértéknek, azaz eladási árnak az az összeg tekintendő, amely az eladott gabonamennyiséghez képest az eladási egységáruk alapján végösszegként jelentkezik. Kétségtelenné teszi ezt a bizományos részéről történt elszámolás is, amelyeknél az egységáruk alapján adódó végösszeg vétegett a panaszos, mint megbízót megillető, előre kikötött eladási árnak és ebből vonattak le, mint a panaszos az eladással kapcsolatban terhelő kiadások, a bizományi díj és a panaszos helyett a bizományos által kifizetett egyéb költségek. Minthogy pedig az 1921:XXXIX. t.-c. 31. §-ának rendelkezéseiből kitűnőleg áruszállításoknál az általános forgalmi adó alapja a szállított áru ellenértéke fejében teljesített fizetések összege, fizetésnek vévén az elszámolás útján eszközölt kiegyenlítést is; és minthogy továbbá az említett törvényeink 33. §-ának rendelkezései szerint az árueladással kapcsolatos és az áru eladóját terhelő kiadások az adóalapból le nem vonhatók: a kincstár az eladási árból levonásba hozott összegek után, jogosan követeli a panaszosától a forgalmi adót.

A forgalmi adónak kellő időben való befizetése esetén nem szabható ki adópótlék azért, mert a vallomási iv elkésve adatott be. (Közigazgatási biróság 14.930/1925. sz.) A pénzügyigazgatóság jelentése szerint a panaszos cég az 1924. év második negyedére eső és az adópótlék előírásának alapjául szolgált 4.202.540 koronát ugyan 1924. évi július hó 14-én fizette be, de minthogy a második negyedévi elszámoláshoz a befizetéssel egyidejűleg vallomási-ívet nem adott be, a befizetett összeg előlegként kezeltetett és a második évnegyedi forgalmi adóra csak az 1924. évi október hó 15-én történt elszámoláskor, tehát háromhónapi